

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15-04-49303 ויינברג נ' הורוביץ

בפני כבוד השופטת מיכל הירשפלד

תובע ג'ייסון מארק ויינברג
ע"י ב"כ עו"ד איתן להמן

נגד

נתבע יעקב הורוביץ
ע"י ב"כ עו"ד יצחק בם

פסק דין

1 תביעת לשון הרע בגין פרסומים שפרסם הנתבע ברשת האינטרנט (טוויטר) נגד התובע.

2 העובדות שאינן במחלוקת ותמצית המחלוקת

3 1. התובע, עובד סוציאלי אזרח ארה"ב, נשוי ואב לארבעה ילדים קטנים, עלה לישראל עם
4 משפחתו בספטמבר 2014 והתגורר, בזמנים הרלבנטיים לתביעה בשכונת הר נוף בירושלים.

5 2. ביום 24.6.09, כחמש שנים בטרם עלה ארצה, הורשע התובע בעבירות מין מסוג עוון שביצע
6 בשני קטינים מתחת לגיל 14 ונגזרו עליו 13 חודשי מאסר מתוכם ריצה 11 חודשים.

7 3. הנתבע, אזרח ארה"ב, הוא רב ומחנך בשיבת "דרכי נועם" בניו יורק. כמו כן הוא משמש
8 יו"ר מרכז לחיי משפחה יהודיים בניו יורק ובמסגרת זו עוסק במניעת פגיעה בילדים
9 בקהילות חרדיות בעולם, בהעלאת המודעות לסכנות פדופיליה ופגיעה בילדים ובעידוד
10 הקהילה לטפל במקרים כאלה, תוך שיתוף פעולה עם רשויות החוק.

11 4. עם היוודע לנתבע דבר עלייתו של התובע ארצה, החל הנתבע לפרסם פרסומים מקוונים
12 אודות התובע. חלק מפרסומים אלה, ובמיוחד שניים שפורסמו ביום 25.1.2015, הם מושא
13 כתב התביעה דנן.

14 5. אין מחלוקת בין הצדדים אודות הפרסומים עצמם. אין גם מחלוקת אודות הרשעתו של
15 התובע במדינת ניו יורק כאמור.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 49303-04-15 ויינברג נ' הורוביץ

- 1 לטענת התובע מהווים הפרסומים לשון הרע, בגינם הוא עותר לכפל הפיצוי הקבוע בדין ללא
2 הוכחת נזק, בגין כל פרסום. התובע עותר גם בכתב התביעה שהגיש לפרסום פסק הדין ולחיוב
3 הנתבע בהתנצלות מפורשת ומפורטת של הפרסומים מושא התביעה.
- 4 הנתבע טוען מנגד, כי עומדות לו הגנות שונות, לרבות הגנת אמת בפרסום הנושא עניין
5 לציבור, הגנת תום הלב וקיומה של חובה מוסרית וחברתית לבצע את הפרסום. עוד נטען כי
6 הפרסומים הם בבחינת הבעת דעה מותרת. בנוסף נטען, כי האמור בפרסומים לגבי התובע
7 ומעשיו אינו אלא חזרה על פרסומים קודמים באותו ענין.
- 8 **הפרסומים מושא התביעה**
- 9 הפרסום הראשון הכלול בתביעה פורסם בטוויטר ביום 25.1.15 (נספח א' לתצהיר העדות
10 הראשית של התובע), בזו הלשון:

**"Har Nof residents
Convicted sex offender yona Weinberg is LEVEL 3 !!
Treat him as a terrorist with a machete."**

- 11 גם הפרסום השני שבגיניו הוגשה התביעה פורסם ביום 25.1.15 בסמוך לפרסום הראשון
12 (נספח ב' לתצהיר העדות הראשית של התובע). לפרסום צורף בסופו קישור למאמר. זו לשונו
13 של הפרסום:

**"Take a page from below and warn har Nof residents yona
is handing out candies w/o hechsher."**

- 14 כנספח ג' לכתב התביעה המתוקן שהגיש צרף התובע מה שהגדיר כ"פרסומים נוספים", בהם
15 נטענו דברים כאלה ואחרים נגד התובע, לא אחת כשהם מלווים בקישורים לכתבות או
16 אתרים אחרים.
- 17 בכתב התביעה המתוקן לא ציטט התובע מאלו מהפרסומים שצורפו ואף לא הפנה למילים
18 המפורשות בגינן הוא תובע, אלא הסתפק בהפניה לטענות מסוימות הנטענות שם, מהן עולה
19 כי התובעת "נמלט" (מלשון flee) מניו יורק מפחד כי יעצר, לאחר שהוגשה נגדו תלונה נוספת.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15-04-49303 ויינברג נ' הורוביץ

12. הלכה פסוקה היא כי על תובע בעילת לשון הרע לצטט במפורש ובמדויק את אותה לשון הרע בגינה הוא תובע, ואף אין די בענין זה בצירוף הפרסום. דרישה זו באה, בראש ובראשונה, על מנת לאפשר לנתבע לדעת בדיוק בגין אילו טענות עליו להתגונן ולאפשר גם לבית המשפט להכריע בהן.
13. כפי שנקבע ברע"א 2291/12 **הלפרין נ' איצקוביץ** (25.6.2012) מפי כב' השופט צ' זילברטל:
- 6 "כאשר מדובר בהוצאת דיבה, המילים (או המעשה, לפי העניין) מהוות את
7 הבסיס העיקרי להקמת העילה, ובלעדיהן אין. על כן כבר נקבע, כי התובע
8 על פי החוק אינו יכול להסתפק בטענה שהנתבע הוציא את דיבתו, ועליו
9 לציין בכתב תביעתו את 'פירוט המילים, בכתב או בע"פ, בהן השתמש
10 התובע' ואשר מולידות לטענתו את עילת התביעה... אמנם, כאשר פרסום
11 לשון הרע נעשה בכתב, מהווה אותו פרסום 'מסמך מהותי', והתובע צריך
12 לצרפו לכתב התביעה... אלא שאין בצירוף הפרסום, כשלעצמו, כדי להקים
13 פלוגתא בין הצדדים בגין כל ביטוי וביטוי המופיעים בפרסום... משכך,
14 ככלל, אין די בהבאת אמירות מסוימות מתוך הפרסום רק על מנת 'לסבר
15 את האוזן בדוגמאות'..."
14. יחד עם זאת, הנתבע לא העלה טענה זו והצדדים התייחסו לפרסומים הנוספים שצורפו כנספח ג' לכתב התביעה כמקשה אחת, כאשר כל אחד מנסח (בסיכומיו) את הנטען בהם בדרכו. בעוד התובע מגדיר את הפרסום כ"ברח מרשויות החוק לאחר שפגע מינית בילד נוסף", מגדיר הנתבע את הפרסום כ"עברייני נמלט" ומבהיר בהקשר זה כי "ראש נוסף של התביעה הם פרסומים המייחסים לתובע הימלטות מניו יורק וטענות בדבר תלונות נוספות נגדו בשל מעשים מגונים".
15. אי בהירות זו ביחס לפרסום המדויק בגינו הוגשה התביעה, היא בדיוק הסיבה לכך שיש לצטט את הדברים במפורש ובמדויק בכתב התביעה ולא להותיר את הדברים עמומים.
16. יחד עם זאת, כאמור, הצדדים לא התייחסו לענין זה ודומה ששניהם מסכימים כי בפרסומים נוספים אלה נטען, שהתובע הוא בבחינת "עברייני נמלט", שברח מניו יורק מחשש שיעצר לאחר שהוגשה שם תלונה נוספת נגדו בגין פגיעה מינית בקטין.
17. פרסומים אלה יכוננו לשם הנוחות "הפרסום השלישי".
- 28

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 49303-04-15 ויינברג נ' הורוביץ

- 1 **תמצית טענות הצדדים**
- 2 **טענות התובע**
- 3 18. התובע טוען כי החל מ-25.1.2015, בסמוך לאחר עלייתו לארץ, החל הנתבע לפרסם עליו ועל
4 משפחתו פרסומים מקוונים, שהופצו בשכונת מגוריו, ומאז אין לו מנוחה.
- 5 19. העוקבים אחר פרסומי הנתבע, מציקים לתובע, עוקבים אחריו, מצלמים אותו ומטרידים
6 אותו ללא הרף. הפרסומים מופצים על ידי הנתבע על בסיס יומיומי, במגוון פלטפורמות
7 באינטרנט, במיוחד כאלה בהם נמצאים חרדים. הפרסומים הגיעו לשכניו של תובע והוא עבר
8 ימים קשים. הוא זומן לשיחות בירור בבית הספר, בנו בן ה-10 הוכה וגם בנותיו קיבלו יחס
9 משפיל ופוגעני. כתוצאה מכך החליט התובע עם אשתו לעזוב את שכונת הר נוף ולעבור
10 לאשדוד, אלא שגם לשם השיגו אותו פרסומיו של הנתבע. עקב כך התובע אוים ואף אשתו
11 איבדה את מקום עבודתה.
- 12 20. לטענת התובע, לא ניתן לחלוק על כך שהפרסומים עצמם מהווים לשון הרע ולנתבע לא
13 עומדת ולו הגנה אחת מאלו הקבועות בחוק, במיוחד לא עומדת לנתבע הגנת אמת בפרסום
14 או הגנת תום הלב.
- 15 21. התובע טוען שהפרסומים בוצעו בכוונה לפגוע ועל כן הוא עותר לכפל הפיצוי הקבוע בחוק
16 ללא הוכחת נזק. יצוין, כי בכתב התביעה (המתוקן) עותר התובע לפצותו פיצוי בסך של
17 130,000 ₪ על כל פרסום ופרסום "לפחות 2 פרסומים", כאשר מטעמי אגרה הועמדה
18 התביעה על סך של 200,000 ₪. בסיכומיו עותר התובע לפיצוי בסך כאמור בגין 3 פרסומים,
19 היינו 390,000 ₪ (ללא שינוי בסכום התביעה לצרכי אגרה). בסיכומיו גם משמיט התובע את
20 בקשתו לסעד של התנצלות, כפי שהתבקש בכתב התביעה.
- 21 **טענות הנתבע**
- 22 22. הנתבע טוען, כי אין מחלוקת על כך שהתובע הוא עבריין מין שהורשע בבית המשפט במדינת
23 ניו-יורק בסדרה של עבירות מין בשני קטינים שהדריך לקראת בר המצווה. לטענת הנתבע,
24 התובע עצמו אינו מכחיש את הרשעותיו והן מופיעות בכרטיס על שמו במרשם עברייני המין
25 שמפרסם משרד המשפטים של מדינת ניו יורק. בשל מעשיו אלה נדון התובע ל-13 חודשי
26 מאסר בפועל מהם ריצה 11.
- 27 23. לתובע נקבעה דרגת מסוכנות גבוהה (3) על ידי בית המשפט המוסמך במדינת ניו יורק. לטענת
28 הנתבע, לו היה התובע מבצע את העבירות בישראל ניתן היה להטיל עליו מגבלות שונות

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 49303-04-15 ויינברג נ' הורוביץ

- 1 ומשמעותיות לאחר ריצוי המעצר, לצורך הגנה על הציבור. אלא שהתובע לא נדון ולא הורשע
2 בישראל והגיע מארצות הברית "כשהוא נושא בציקלונו את הרשעתו בשורה של עבירות מין
3 ואת מסוכנותו, כפי שהוערכה ונקבעה על ידי הערכאות המוסמכות, אך בהגיעו לישראל עם
4 מטען זה, התובע היה חופשי מכל מגבלה שניתן היה להטיל עליו לו בוצעו העבירות בישראל,
5 וחופשי מכל פיקוח או מגבלה לפי החוק האמריקני". לטענת הנתבע, כך היתה ישראל למדינת
6 מקלט לעברייני מין.
- 7 .24 מנגד, הנתבע הוא רב אורתודוקסי חרדי ופעיל קהילה, אשר לצד עיסוקו הרבני פועל למען
8 מניעת פגיעה בילדים בקהילות חרדיות בארץ ובעולם, העלאת מודעות לסכנות הפדופיליה
9 ועידוד הקהילה לטפל במקרי פגיעה מינית בילדים תוך שיתוף פעולה עם הרשויות.
- 10 .25 לטענת הנתבע, מדיניות שיפוטית ראויה צריכה לעודד את ההתבטאויות שנועדו לעורר את
11 המודעות הציבורית לפגיעה מינית בילדים ולסכנה הנשקפת מעברייני המין, וזאת דווקא
12 בקהילות בהן הנושא מושקע ואינו זוכה להתייחסות מספקת.
- 13 .26 עוד טוען הנתבע, כי מעמדו הרבני והקהילתי, כאחד הבודדים בקהילה החרדית שפעיל למען
14 העלאת המודעות לסכנות הפדופיליה וכנגד השתקת התופעה בקהילות החרדיות, מקים
15 חובה חברתית ומוסרית להזהיר את הציבור מפני עברייני המין המסתובבים בקרבו ולהתריע
16 מפני הסכנה הנשקפת מהם. הנתבע טוען, כי הפרסומים נועדו להזהיר את הקהילה החרדית
17 בהר נוף מפני התובע שהוא עברייני מין מורשע ומסוכן, להציף את הדיון על היחס אל עברייני
18 מין בקהילה החרדית ועל האפשרות הקלה של עברייני מין יהודים אמריקנים לחמוק
19 מהפיקוח המוטל עליהם בארה"ב על ידי עלייתם ארצה.
- 20 .27 הנתבע מוסיף וטוען שתביעת התובע היא ניסיון של עברייני מין מורשע להצר את מרחב
21 ההתבטאות של רב פעיל חברתי, אשר פעל כדי להזהיר את הציבור מפניו. חופש הביטוי הוא
22 האמצעי של פעילים חברתיים לקדם את מאבקם בעברייני המין בעמדות חברתיות המגלות
23 סובלנות או אי אכפתיות כלפי הסכנה הנובעת מהם. מדיניות שיפוטית ראויה חייבת להותיר
24 מרחב נשימה רחב לחופש הביטוי ביחס לביטויים הבאים לגנות את עברייני המין, להזהיר
25 את הקהילה מפניהם ולגנות עמדות חברתיות המגלות סובלנות וקבלה שלהם.
- 26 .28 ביחס לפרסומים עצמם טוען הנתבע, תחילה, כי יש לפרשם לפי אמת מידה אובייקטיבית של
27 האדם הסביר, בהתחשב בנסיבות הפרסום. בהקשר זה טוען הנתבע, כי יש לקחת בחשבון
28 שהביטויים נאמרו במדיה דיגיטלית (ציוצי טוויטר) ותוך הפניה למקורות נוספים (מאמר
29 וכתבות עיתונאיות) וכי הדברים נאמרו בשפה האנגלית והופנו אל קהל דובר אנגלית.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 49303-04-15 ויינברג נ' הורוביץ

- 1 עוד טוען התובע כי הפרסומים חוסים תחת הגנות שונות הקבועות בחוק איסור פרסום לשון
2 הרע, תשכ"ה-1965 (החוק), וביניהן הגנת אמת הפרסום וענין ציבורי, פרסום בתום לב של
3 דעה על התנהגות התובע בקשר לענין ציבורי וקיומה של חובה חברתית ומוסרית לפרסם, כפי
4 שיפורט להלן ביחס לכל פרסום, אף שחלק מהגנות משותפות לכל הפרסומים או לפחות
5 לשניים מהם ביחד.
- 6 **הראיות**
- 7 30. התובע הגיש תצהיר עדות ראשית שלו וכן של עורך דינו בניו-יורק, עו"ד סמואל קרלינר.
8 הנתבע הגיש תצהיר עדות ראשית שלו ושל בלש במשטרת ניו-יורק, ריינר פרנבך.
- 9 31. התובע והנתבע נחקרו על תצהיריהם בבית המשפט. חקירתם הנגדית של עו"ד קרלינר והבלש
10 פרנבך נערכה באמצעות היוועדות חזותית, בה עוד ידובר בהמשך.
- 11 32. יצוין, כי הצדדים הסכימו להותיר לסיכומים את טענותיהם בדבר קבילות ומשקל הראיות
12 שהוגשו על ידם. עוד הסכימו הצדדים להותיר לסיכומים את המחלוקת שנתגלעה ביניהם
13 ביחס לפרוטוקול שנרשם במסגרת ההיוועדות החזותית שהתקיימה לגבי עדותם של שני
14 העדים השוהים בחו"ל.
- 15 **הסוגיות הטעונות הכרעה**
- 16 33. ברע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך (8.2.2012), התווה כבוד השופט י' עמית את
17 "תרשים הזרימה" בתביעת לשון הרע כדלקמן:
- 18 "בשלב הראשון נבחנת השאלה אם הביטוי מהווה לשון הרע על פי
19 אחת מארבע החלופות בהגדרה על פי סעיף 1 לחוק, והאם מתקיים
20 יסוד הפרסום כמשמעותו בסעיף 2 לחוק. רק אם התשובה חיובית,
21 עוברים לשלב הבא ובוחנים אם הביטוי נהנה מאחת החסיונות
22 המוחלטות (פרסומים מותרים) הקבועות בסעיף 13 לחוק. אם נכנס
23 הפרסום לד' אמות אחת החסינויות, דין התביעה להדחות. אם לא
24 כן, אנו עוברים לשלב הבא ובוחנים אם הפרסום מוגן על פי אמת
25 המידה הקבועה בסעיף 14 לחוק על שתי רגליה – אמת בפרסום וענין
26 ציבורי. אם הפרסום אינו נהנה מהגנה זו, יש להמשיך ולבחון אם
27 הפרסום מוגן בתום ליבו של המפרסם, בגדר אחת מהחלופות
28 הקבועות בסעיף 15 לחוק במשולב עם חזקות תום הלב בסעיף 16.
29 היה ונתברר כי הפרסום אינו נהנה מהגנת סעיף 14 או מהגנת סעיף
30 15, או אז עוברים לשלב הרביעי של הסעדים".

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15-04-49303 ויינברג נ' הורוביץ

- 1 כפי שיפורט להלן, אין מחלוקת בין הצדדים ביחס להתקיימות יסוד ה"פרסום". דומה שאין
2 גם מחלוקת של ממש בין הצדדים ביחס לשאלה האם עסקינן ב"לשון הרע", אף שלנתבע
3 טענות בענין זה ביחס לחלק מהפרסומים. מכל מקום, עיקר טענותיו של הנתבע הוא בקיומן
4 של אלו מההגנות שנקבעו בחוק.
- 5 35. להלן אלך בדרך כפי שהותוותה לעיל, ביחס לכל אחד משלושת הפרסומים.
- 6 **הפרסום הראשון**
- 7 36. כמצוטט לעיל, באנגלית, הפרסום הראשון מופנה לתושבי הר נוף ונכתב בו (בתרגום חופשי):
8 עברייך המין המורשע יונה ויינברג הוא דרגה 3 (2 סימני קריאה). יש להתייחס אליו
9 כטרוריסט עם מציטה (סכין דמוית חרב).
- 10 **האם מהווה הפרסום משום לשון הרע**
- 11 37. סעיף 1 לחוק קובע כי לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול:
12 "(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או
13 ללעג מצדם;
14 (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;
15 (3) לפגוע באדם במשרתו, אם במשרה ציבורית ואם במשרה אחרת,
16 בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;
17 (4) לבזות אדם בשל מוצאו או דתו."
- 18 38. כפי שנקבע לא אחת, המבחן לצורך הכרעה בשאלה האם פרסום עלול להיות משפיל מבזה
19 או פוגע, כהגדרת "לשון הרע" הוא מבחן אובייקטיבי לפי תפיסת הפרסום במובנו הטבעי של
20 האדם הסביר ללא כל חשיבות לכוונת המפרסם או פגיעת הנפגע (ע"א 723/74 הוצאת עיתון
21 הארץ בע"מ נ' חברת החשמל בע"מ, פ"ד לא(2) 300, ע"א 740/86 תומרקין נ' העצני, פ"ד
22 מג(3) 339).
- 23 39. כאמור, לטענת הנתבע (ביחס למכלול הפרסומים) יש לקחת בחשבון שהביטויים פורסמו
24 בטוויטר ותוך הפניה למקורות נוספים (מאמר וכתבות עיתונאיות, ענין שאינו רלבנטי
25 לפרסום הראשון) וכי הדברים נאמרו בשפה האנגלית והופנו אל קהל דובר אנגלית.
- 26 40. אלא שאין בדברים אלה כדי להעלות או להוריד ביחס לשאלה האם בפנינו לשון הרע, שכן
27 דומה שלא יכולה להיות מחלוקת כי בעיני האדם הסביר (גם זה המשתמש במדיה דיגיטלית

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15-04-49303 ויינברג נ' הורוביץ

- 1 וגם זה הדובר אנגלית) הביטוי עברייך מין מסוכן, שיש להתייחס אליו כטרוריסט עם מציטה,
2 יש בהם כדי להשפיל אדם בעיני הבריות, לעשותו מטרה לשנאה ולבוז ולפגוע בו, באופן שיש
3 בו כדי לענות על הגדרת "לשון הרע", שבסעיף 1 לחוק.
- 4 .41. כאמור, אין מחלוקת בין הצדדים אודות התקיימות מרכיב ה"פרסום".
- 5 .42. עתה יש לפנות לטענות הנתבע ביחס לקיומן של הגנות על פי החוק.
- 6 .43. הנתבע אינו טוען כי עניינו ב"פרסום מותר" (ס' 13 לחוק) וממקד טענותיו בהגנת סעיפים
7 14, 15 ו-16 לחוק. כך, ביחס לפרסום הראשון טוען הנתבע, בתמצית, כי עומדת לו הגנת
8 "אמת הפרסום" שבסעיף 14 לחוק. לחלופין, ביחס לחלקו השני של הפרסום, טוען הנתבע,
9 כי עומדת לו הגנת פרסום בתום לב בנסיבות המנויות בסעיפים 15(2), 15(4) ו-15(6) לחוק.
10 עוד טוען הנתבע כי עומדת לזכותו החזקה הקבועה בסעיף 16(א) לחוק לפיה הוא פעל בתום
11 לב, שכן ביצע את הפרסום בנסיבות הנזכרות לעיל ולא חרג מן הסביר בנסיבות הענין. לטענת
12 הנתבע, התובע גם לא הצליח לסתור את חזקת תום הלב בהתאם לקבוע בסעיף 16(ב) לחוק.
- 13 הגנת אמת הפרסום (ס' 14 לחוק) - טענות הנתבע
- 14 .44. הנתבע מחלק את הפרסום הראשון לשני חלקים.
- 15 .45. לטענתו, המשפט הראשון בפרסום "מקפל בתוכו טענה עובדתית, לפיה התובע הוא עברייך
16 מין בעל דרגת מסוכנות 3". מכאן שטענה זו היא אמת. התובע הוא עברייך מין מורשע ודרגת
17 מסוכנותו הוגדרה על ידי בית המשפט המוסמך כדרגה 3. לא זו בלבד שמדובר בטענה
18 אמיתית, הנתבע מוסיף ומדגיש, כי יש בה גם עניין לציבור, שכן "קיימת חשיבות ציבורית
19 עצומה באזהרה של הציבור מפני עברייך מין", במיוחד כאשר נקבע כי הוא מסוכן מחד ולא
20 מוטלות עליו כל מגבלות או פיקוח (בהיותו בישראל). ענין ציבורי הוא מה שמועיל וחשוב
21 לציבור לדעת ולציבור, טוען הנתבע, מועיל וחשוב לקבל מידע ואזהרות על עברייני המין
22 שבקרבו על מנת לדעת להיזהר מהם ולשמור על הילדים מפניהם.
- 23 .46. באשר למשפט השני, לפיו, כזכור, יש להתייחס אל הנתבע כטרוריסט עם מציטה, טוען
24 הנתבע, כי יש לעמוד תחילה על מובנו של משפט זה באנגלית בהקשר שבו נאמר: פניה אל
25 תושבי הר נוף, זמן לא רב לאחר פיגוע בבית הכנסת שארע שם.
- 26 .47. לטענת הנתבע, בעוד התובע מבקש לראות במשפט זה כקריאה לשפיות דמים של ממש,
27 היינו קריאה לפגוע בתובע פגיעה פיזית, הרי שהנתבע הסביר בתצהירו כי "כוונת הביטוי היא
28 להזהיר את הציבור להתרחק מן התובע כאילו היה מחבל מכיוון שהסכנה הנובעת

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 49303-04-15 ויינברג נ' הורוביץ

- 1 מפדופילים אינה פחותה מזו הנובעת ממחבלים". עוד טוען הנתבע, כי יש להתחשב בכך
2 שהאמירה נאמרה באנגלית והיא מופנית לתושבי הר נוף. "לאור מאפייני האוכלוסייה, שהינה
3 אזרחית במובהק ושפת הפניה, הקורא הסביר יבין אותה כקריאה להתרחק מן התובע, כאילו
4 היה מחבל ולא כקריאה לפגוע בתובע כאילו היה מחבל. במצב בו שתי הקריאות סבירות,
5 טוען הנתבע כי יש לבחור בפרשנות המיטיבה עם חופש הביטוי.
- 6 48. לטענת הנתבע, האמירה מקפלת בחובה טענה כי עבריו מין מורשע מסוכן כמחבל ולפיכך יש
7 לראות בה מסקנה המוסקת מעובדת היותו של התובע עבריו מין מורשע בעל דרגת מסוכנות
8 3. הנתבע טוען, כי מסקנה סבירה מעובדות נכונות חוסה אף היא תחת הגנת אמת בפרסום.
9 בהקשר זה מפנה הנתבע לפסק דינו של בית המשפט העליון בע"א 2474/14 ארד נ' מינרב
10 (23.11.2015), שאישר את פסק דינו של בית המשפט המחוזי בענין.
- 11 49. מכאן, טוען הנתבע, "המסקנה המתבקשת והסבירה מהיותו עבריו מין מסוכן שהורשע
12 בפגיעה בקטינים ונקבעה לו רמת מסוכנות גבוהה, הנה כי יש להתייחס אליו באותה מידת
13 זהירות כאילו היה מחבל ולהתרחק ממנו. הגנת האמת פרוסה גם על מסקנה מתבקשת זו
14 מעובדת היות התובע עבריו מין מורשע ומסוכן".
- 15 הגנת אמת הפרסום – טענות התובע
- 16 50. התובע אינו עורך הפרדה בין שני חלקי הפרסום הראשון, אולם למעשה הוא אינו מתייחס
17 לשאלת תחולת הגנת אמת הפרסום על החלק הראשון, המשפט הראשון של הפרסום, ביחס
18 לעצם הרשעתו והקביעה בדבר מסוכנותו של התובע. התובע מתמקד בטיעונו בחלקו השני
19 של הפרסום, בו קרא הנתבע להתייחס לתובע כאל טרוריסט עם מצ'טה.
- 20 51. בסיכומיו (סעיף 52) אף כותב התובע במפורש, כי "לו היה הנתבע... בוחר לפרסם ברבים את
21 עצם הרשעתו או סיווגו של התובע בארצות הברית אכן יכול היה להעמיד לזכותו הן את הגנת
22 האמת בפרסום, והן, יתכן, למרות חוסר הכשרתו או השכלתו והעדר הקשר שלו לתובע,
23 אפילו את הגנת תום הלב. אולם ההשוואה השפלה של התובע למחבל אשר בא לרצוח יהודים
24 בבית הכנסת, אינה יכולה לקבל כל הגנה של "סבירות", ודין הגנתו של הנתבע להידחות
25 בעניינו של פרסום זה.
- 26 52. באשר לחלק השני של הפרסום (המשפט השני), התובע אינו מתייחס לטענות הנתבע בענין
27 זה, לפיהן מדובר ב"מסקנה מתבקשת וסבירה" מהמשפט הראשון ועל כן "הגנת האמת
28 פרוסה גם על מסקנה מתבקשת זו". התובע מתמקד בהדיפת טענות ההגנה הנוספות של
29 הנתבע בהקשר משפט זה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15-04-49303 ויינברג נ' הורוביץ

- 1 הגנת אמת הפרסום – דיון והכרעה
- 2 53. ראשית, בהעדר מחלוקת בין הצדדים בענין זה, יש לצאת מתוך הנחה כי הגנת אמת הפרסום,
3 על שני מרכיביה, אכן חלה על חלקו הראשון של הפרסום.
- 4 54. לעומת זאת, אין בידי לקבל את טענת הנתבע כי המשפט השני, לפיו יש להתייחס אל התובע
5 כטרוריסט, הינה "מסקנה מתבקשת וסבירה" מהיותו של התובע עברייני מין מורשע ומסוכן
6 (המשפט הראשון). קשה לראות בקריאה להתייחס אל התובע כטרוריסט משום "מסקנה"
7 כלל ואף אם ניתן היה לעשות כן, ענינו, לכל היותר, במסקנה אישית, או ליתר דיוק הבעת
8 דעה אישית של הנתבע בנוגע ליחס שיש ליתן לתובע. קשה למצוא מימד אובייקטיבי
9 במסקנה או דעה זו של הנתבע ומכל מקום אין במסקנה או דעה זו כדי לפרוס על פרסום זה
10 את הגנת האמת.
- 11 55. לפיכך, לא עומדת לנתבע הגנת אמת הפרסום ביחס למשפט השני בפרסום הראשון ועל כן,
12 בהתאם לתרשים הזרימה שצוטט לעיל, יש להמשיך ולבחון אם הפרסום מוגן בתום ליבו של
13 המפרסם, בגדר אחת מהחלופות הקבועות בסעיף 15 לחוק במשולב עם חזקות תום הלב
14 הקבועות בסעיף 16.
- 15 56. יודגש, כי המשך הבדיקה להלן מתייחס לחלקו השני של הפרסום (למשפט השני) בלבד, שכן
16 כפי שנקבע לעיל, על חלקו הראשון מוסכם כי חלה הגנת "אמת הפרסום".
- 17 קיומן של נסיבות המנויות בסעיף 15 – טענות הנתבע
- 18 57. לטענתו החלופית של הנתבע, המשפט השני הוא פרסום בתום לב של דעה על התנהגות התובע
19 בקשר לענין ציבורי, או פעולה פומבית שהוא עשה וביחס לאופיו, מסוכנותו והיחס הראוי
20 אליו, בהקשר לאופיו ומעשיו אלה. לטענת הנתבע, השוואת התובע למחבל עם מציטה היא
21 הבעת דעה אודותיו, עברו, אופיו או מסוכנותו כפי שהתגלו בהתנהגותו ופעולות פומביות
22 הנוגעות אליו. בכך מכוון הנתבע להגנות סעיפים 15(4) או 15(6) לחוק.
- 23 58. הנתבע מדגיש בהקשר זה, כי המשפט הפלילי שנוהל נגד התובע היה פומבי והיווה ענין
24 ציבורי. פרסום שמו במרשם עברייני המין, תוך פרסום דרגת מסוכנותו היו אף הם ענין
25 ציבורי והיוו ענין לציבור, כפי שהיה ניהול המשפט הפלילי והרשעתו הפומבית של התובע
26 בסופו. גם פרסום שמו של התובע במרשם עברייני המין של מדינת ניו יורק תוך פרסום דרגת
27 מסוכנותו, היו אף הם פומביים והיוו ענין לציבור.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15-04-49303 ויינברג נ' הורוביץ

- 1 בנוסף טוען הנתבע, כי מדובר בפרסום אשר לנתבע כאישיות רבנית ופעיל ציבורי וקהילתי
2 העוסק בהגנת הקהילה החרדית מפני עברייני מין היתה חובה חברתית ומוסרית לפרסם, על
3 מנת להזהיר את הקהילה "במילים החריוניות ביותר הדרושות לנוכח הנסיבות, מפני
4 המסוכנות הגלומה בתובע ולהתריע מפני המצב בו עברייני מין מסוכן מסתובב חופשי ללא
5 מגבלות או פיקוח". בטענה זו מכוון הנתבע להגנת סעיף 15(2) לחוק.
- 6 קיומן של נסיבות המנויות בסעיף 15 – טענות התובע
- 7 60. התובע מתייחס (בסעיף 44 לסיכומיו) לשאלת קיומן של הנסיבות המנויות בסעיפים 15(2) ו-
8 15(4) לחוק. לטענתו ברור כי הנסיבות אינן מתקיימות.
- 9 61. לענין סעיף 15(2) טוען התובע כי אין כל יחסים בין הנתבע לבין התובע. התובע כלל לא הכיר
10 את הנתבע "וזה החליט ביום אחד בהיר להתחיל ולרדוף אותו. לענין סעיף 15(4) טוען התובע
11 כי הנתבע לא כיהן בתפקיד ציבורי כלשהו, ועל כן לא חל גם סעיף זה.
- 12 62. לטענת התובע, גם לו היתה אחת הנסיבות המנויות בסעיף 15 קמה, "ברי כי הדברים לא נעשו
13 'בתום לב', אולם על כך בהמשך.
- 14 קיומן של נסיבות המנויות בסעיף 15 – דיון והכרעה
- 15 63. סעיף 15(2) עוסק בפרסום ש"היחסים בינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו
16 חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות את אותו פרסום".
- 17 64. הנסיבות המנויות בסעיף 15(2) עוסקות ביחסים שבין המפרסם לקהל היעד של הפרסום שלו
18 ולא ביחסים שבין המפרסם והנפגע, כטענת התובע ועל כן גם שאלת ההיכרות המוקדמת בין
19 השנים אינה ממין הענין.
- 20 65. לבד ממרכיב תום הלב, המשותף לכלל הנסיבות המנויות בסעיף 15 לחוק, על מנת שיחולו
21 הנסיבות המנויות בסעיף 15(2), על המפרסם להוכיח 3 מרכיבים מצטברים נוספים: שהיתה
22 עליו חובה לעשות את הפרסום, שהחובה חלה בנוגע לכל מי שהופנה אליו הפרסום ושהחובה
23 אכן חייבה אותו לפרסם את הפרסום המסוים המהווה את עילת ההליך. העדרו של אחד
24 המרכיבים ישלול מהמפרסם את תחולת ההגנה (ר' א' שנהר, דיני לשון הרע, נבו 1997, בעמ'
25 282).

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 49303-04-15 ויינברג נ' הורוביץ

- 1 .66 בענייננו נשאלת השאלה האם הפרסום לפיו יש להתייחס אל התובע כטרוריסט עם מציטה,
2 נעשה מתוך חובה שהוטלה על הנתבע כלפי כל אחד ואחד מקהל היעד של הפרסום, חובה
3 שחייבה את הנתבע לפרסם את הפרסום המסוים שפרסם.
- 4 .67 לטעמי, התשובה על שאלה זו היא שלילית. אף אם ניתן לומר כי היתה מוטלת על הנתבע
5 החובה המוסרית לפרסם את דבר היותו של התובע עבריין מין מורשע שנקבעה לו דרגת
6 מסוכנות 3 (פרסום שממילא מוגן בענייננו בהגנת אמת הפרסום, כמפורט לעיל), הרי שלא
7 הוכח שהיתה מוטלת על הנתבע החובה לפרסם, בנוסף לכך, כי יש להתייחס אליו כטרוריסט
8 עם מציטה.
- 9 .68 טענת הנתבע כי על מנת להזהיר את הקהילה הוא נדרש לפרסום "במילים החריפות ביותר
10 הדרושות לנוכח הנסיבות, מפני המסוכנות הגלומה בתובע ולהתריע מפני המצב בו עבריין
11 מין מסוכן מסתובב חופשי ללא מגבלות או פיקוח", אין בהן כדי לשמש בסיס לקביעה בדבר
12 קיומה של חובה מוסרית או חברתית לקריאה להתייחס אל התובע כטרוריסט עם מציטה.
- 13 .69 זאת ועוד, הפרסום נעשה כלפי קהל בלתי מסוים של עוקבי חשבון הטוויטר של הנתבע
14 (ועוקביהם). "אם הופנה הפרסום גם לאדם או למספר בני אדם, אשר לגביהם לא היתה על
15 המפרסם חובה לעשות את הפרסום, לא תעמוד למפרסם הגנת סעיף 21(2) לחוק" (שנהר,
16 עמ' 286 והפסיקה שם).
- 17 .70 משנקבע כי לא חלה על הנתבע הגנת סעיף 21(2) ביחס לפרסום, יש לבחון את טענותיו להגנת
18 "הבעת דעה" שנקבעו בסעיפים 15(4) ו-15(6) לחוק.
- 19 .71 סעיף 15(4) קובע:
- 20 (4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי,
21 רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו,
22 עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה
23 התנהגות;"
- 24 .72 דומה כי יש ממש בטענת התובע כי הגנת סעיף 15(4) אינה חלה עליו שכן אין מחלוקת כי
25 התובע אינו מכהן וגם לא כיהן בתפקיד ציבורי.
- 26 .73 סעיף 15(6) קובע כדלקמן:
- 27 (6) הפרסום היה ביקורת על יצירה ספרותית, מדעית, אומנותית או
28 אחרת שהנפגע פרסם או הציג ברבים, או על פעולה שעשה בפומבי,

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 49303-04-15 ויינברג נ' הורוביץ

- 1 ובמידה שהדבר כרוך בביקורת כזו – הבעת דעה על אפיו, עברו,
2 מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה יצירה או
3 פעולה;”
- 4 .74. סעיף 15(6), קובע למעשה "הגנת סל" ביחס להבעת דעה בנוגע לפעולה שעשה הנפגע בפומבי.
5 הגנה זו אינה מותנית בזהות מסוימת של הנפגע (שנהר, שם, בעמ' 326).
- 6 .75. בהקשר זה מקובלות עלי טענות הנתבע, שלמעשה אף אינן במחלוקת, לפיהן המשפט הפלילי
7 שנוהל בעניינו של התובע, הרשתו וקביעת דרגת מסוכנותו, כמו גם רישומו במרשם עבריני
8 המין בניו יורק, היו פומביים.
- 9 .76. הפרסום הראשון בכללותו, כולל כאמור שני מרכיבים. הראשון, לפיו התובע הוא עבריין מין
10 מורשע, הוא עובדתי גרידא והוא חוסה תחת הגנת אמת הפרסום. השני, הבא לצידו, לפיו יש
11 להתייחס אל התובע כטרוריסט עם מציטה, אינו בבחינת קביעה עובדתית לפיה התובע הוא
12 טרוריסט. ההיפך הוא הנכון. השימוש במילים "יש להתייחס אליו כאל טרוריסט" מדגישות
13 את העובדה כי התובע אינו טרוריסט, אלא שלדעתו של המפרסם, יש להתייחס אליו ככזה
14 (ר' והשוו רע"א 2572/04 פריג' נ' קול הזמן (16.6.2008, פסקאות 17, 26).
- 15 .77. במילים אחרות, מדובר בשני משפטים בהם באים במובחן קביעה עובדתית קטגורית, שאין
16 חולק על אמיתותה, שלצידה הבעת דעה של המפרסם, דעה הנסמכת על אותה קביעה
17 עובדתית, בשאלה כיצד נכון יהיה, לדעתו, להתייחס לעובדה זו.
- 18 .78. פרסום יחשב הבעת דעה, אם יהיה כזה שהאדם הסביר יבין את האמור בו כדעתו של הכותב
19 ולא כהצגת עובדות מצידו. (ע"א 698/77 ועד עדת הספרדים בירושלים נ' ארנון, פ"ד
20 לב(2)183, שנהר, שם, עמ' 310).
- 21 .79. בעניינו, ברור לחלוטין מהפרסום, כי קורא סביר יבין שהמשפט השני הוא דעתו האישית של
22 הכותב הנסמכת על העובדה שהובאה מיד לפני כן.
- 23 .80. לפיכך, המשפט השני בפרסום הראשון הינו בבחינת הבעת דעה בענין המוגדר בסעיף 15(6)
24 לחוק.
- 25 .81. אם עשה הנתבע את הפרסום בתום לב, תחול עליו ההגנה הקבועה בסעיף 15(6), ועל כך להלן.
26
27

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 49303-04-15 ויינברג נ' הורוביץ

- 1 פרסום בתום לב ונטל ההוכחה בסעיף 16 – טענות הנתבע
- 2 .82. הנתבע טוען, כי עומדת לו חזקת תום הלב באשר עשה את הפרסום בנסיבות המנויות בסעיף
3 15 סעיפים קטנים 2, 4 ו-6 והוא לא חרג מהסביר בנסיבות.
- 4 .83. לטענת הנתבע, בין נסיבות אלה יש לקחת בחשבון שקיימת קביעה רשמית של ערכאה
5 מוסמכת לפיה הוא עברייני מין בדרגת מסוכנות גבוהה, שאינו נוטל אחריות למעשיו ולכן לא
6 ניתן לטפל בו על מנת להפחית את מסוכנותו, במיוחד כאשר בישראל לא חלה על התובע כל
7 מגבלה שנועדה להגן על הציבור מפני המסוכנות שלו, בניגוד למצב בו היה מורשע בישראל.
- 8 .84. לפיכך, טוען הנתבע, נסיבות אלה בהן קיים סיכון מצידו של התובע מחד ולא חלה עליו כל
9 מגבלה או פיקוח בישראל מאידך, מעצימות את הצורך להזהיר את הציבור מפניו במלוא
10 חריפות הלשון. משום כך, טוען הנתבע, "ההשוואה בין התובע, עברייני מין מסוכן ולא מפוקח,
11 לבין מחבל עם מציטה היא אפוא סבירה בנסיבות העניין".
- 12 .85. בהקשר זה ממשיך וטוען הנתבע, כי ידיעה שיפוטית היא שבקהילה החרדית נושא עבריינות
13 המין מושתק ומי שעוסק בו נחשף לביקורת חברתית. משום כך מקורותיו של הנתבע, עימם
14 שוחח ומהם הבין כי תושבי הר נוף אינם מתייחסים בכובד ראש למסוכנות של התובע, ביקשו
15 לשמור על חסיון. בהמשך טוען הנתבע, כי חששו הכן והאמיתי מפני התייחסות זו של תושבי
16 הר נוף באה לידי ביטוי בציוצים נוספים שלו בסמיכות לפרסום המדובר. ציוצים אלה,
17 משקפים את הלך נפשו ותומכים בעדותו ביחס לחששו מפני התייחסות הקהילה לאזהרותיו
18 מפני התובע והנסיון לסכל את מאמציו להזהיר את הציבור מפניו.
- 19 .86. ממשיך וטוען הנתבע, כי פרסם את פרסומיו פחות מ-3 שנים מקביעת המסוכנות של התובע
20 ופחות מששה חודשים לאחר שעלה לישראל. הנתבע ציין כי הוא נוהג לבדוק את הפרסומים
21 במרשם עברייני המין כדי לוודא שהרישום בתוקף וכך עשה גם בעת הפרסומים מושא תביעה
22 זו. בהקשר זה חוזר וטוען הנתבע כי קיימת חובה חברתית ומוסרית להזהיר את הקהילה
23 מפני עברייני המין, כל עוד קיים חשש שהוא מסוכן.
- 24 .87. עוד בהקשר סבירות הפרסום טוען הנתבע, כי נוכח הפגיעה הקשה בקורבנות העבירה מסוג
25 אלה שביצע התובע קיים אינטרס ציבורי חיוני להזהיר את הציבור מפני עברייני מין
26 מסוכנים, העלולים לפגוע בקטינים ולגרום להם נזק עצום.
- 27 .88. מטעמים אלה, טוען הנתבע, על מדיניות שיפוטית ראויה להכיר במתחם סבירות רחב ביחס
28 לפרסומים שמטרתם להזהיר את הקהילה מפני עברייני מין, על מנת שלא ליצור אפקט מצנן

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 49303-04-15 ויינברג נ' הורוביץ

- 1 על ביטויים אלה ולא להרתיע מפני הצפת הנושא בקהילה, במיוחד אם זוכים עבריינים אלה
2 לתמיכה קהילתית כפי שקרה במקרה דנן.
- 3 89. בנוסף יש לקחת בחשבון את מניעי הנתבע בפרסום, הרצון שלו להתריע מפני מסוכנות התובע
4 והחשש האמיתי שלו שהתובע מסכן את הילדים בקהילה בה הוא נמצא ואת העובדה
5 שהפרסום כולל אבחנה חדה בין החלק העובדתי הטהור למסקנה.
- 6 90. מכאן, טוען הנתבע, עומדת לו חזקת תום הלב והתובע לא הצליח לסתור אותה ולא הוכיח
7 כי מתקיימות נסיבות המקימות חזקת פרסום בחוסר תום לב.
- 8 91. הנתבע מדגיש כי הפרסום הינו אמת, וביחס לחלקו השני מדובר בהבעת דעה ועל כן החלופה
9 הרלבנטית היחידה שנותרה היא זו על פיה התכוון הנתבע לפגוע בתובע במידה גדולה מזו
10 שהיתה סבירה להגנה על הערכים המוגנים לפי סעיף 15.
- 11 92. בהקשר זה טוען הנתבע כי ערך ההגנה על קטינים והקהילה מפני עברייני מין הוא חשוב ביותר
12 וההגנה עליו יכולה להצדיק פגיעה משמעותית בשמו הטוב של עברייני מין מסוכן, ככל שיש
13 לו כזה. זאת ועוד, מבחינה סובייקטיבית, הרי שהנתבע, מנסיונו והיכרותו של נפגעי עבירות
14 רבים, אשר חלקם שלחו יד בנפשם, סבור היה באמת ובתמים כי עברייני מין מסוכנים הם
15 מסוכנים לא פחות ממחבלים וראוי להישמר מפניהם כפי שראוי להישמר ממחבלים.
- 16 93. כאמור, בזמן אמת היה הנתבע מודאג מנסיונות של תושבים בהר נוף לסכל את מאמצי
17 האזהרה שלו ועל כן בהשוואת היחס הראוי אליו ואל מחבל עם מציטה הנתבע לא התכוון
18 לפגוע בתובע יותר מכפי הראוי לו לנוכח הנסיבות. הנתבע גם הפריד בין האמת העובדתית
19 לבין מסקנתו ממנה, כאשר עיקר הפגיעה בשמו הטוב נובעת מהפרסום העובדתי. הוספת
20 המסקנה בדבר היחס הראוי לו היא שולית.
- 21 פרסום בתום לב ונטל ההוכחה בסעיף 16 – טענות התובע
- 22 94. התובע מכחיש מכל וכל את תום ליבו של הנתבע בפרסום.
- 23 95. לטענת התובע, הפרסום חרג מהסביר, בפרט בנסיבות בהן הוא מתבצע זמן קצר לאחר הפיגוע
24 הרצחני שארע בשכונה.
- 25 96. עוד טען התובע, כי בעדותו המשיל הנתבע כל מי שהורשע בעבירות מין כרוצח ואף הפנה
26 למאמר בו השווה את התובע למי שהורשע בעשרות עבירות אונס של קטינים. התובע מוסיף
27 וטוען, כי הנתבע אינו בקיא בהגדרת "פדופיל" ואף בחר שלא לסייג או לגנות אלימות ולא
28 מחק תגובות שעודדו זאת.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15-04-49303 ויינברג נ' הורוביץ

- 1 .97. לטענת התובע, אין כל סבירות בהשוואת התובע שריצה מאסר בין פחות משנה, לפני עשור,
2 לבין אדם אשר עומד לרצוח המוניים ויש חובה "לנטרלו" בכל דרך.
- 3 .98. בהקשר זה הפנה התובע לע"א 10520/03 **בן גביר נ' דנקנר**, ממנו ביקש ללמוד כי "ההשוואה
4 השפלה של התובע למחבל אשר בא לרצוח יהודים בבית הכנסת, אינה יכולה לקבל כל הכרה
5 של "סבירות" ודין הגנתו של הנתבע להידחות בעניינו של פרסום זה".
- 6 פרסום בתום לב ונטל ההוכחה סעיף 16 – דיון והכרעה
- 7 .99. כידוע, היקפו של תום הלב הנדרש בסעיף 15 אינו מוגדר בו וסעיף 16 לחוק קובע אך חזקות
8 ראיתיות בענין. אולם, אף שענינו בחזקות ראיתיות, דומה שניתן ללמוד על טיבו של תום
9 הלב הנדרש על פי סעיף 15 גם באמצעות היקש מחזקות אלה (ר' ע"א 723/74 **הוצאת עיתון**
10 **הארץ נ' חברת החשמל**, פ"ד לא(2)281).
- 11 .100. סעיף 16 קובע כדלקמן:
- 12 "א) הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום באחת הנסיבות
13 האמורות בסעיף 15 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן
14 נסיבות, חזקה עליו שעשה את הפרסום בתום לב.
- 15 (ב) חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב
16 אם נתקיים בפרסום אחת מאלה:
- 17 (1) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו;
18 (2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום
19 אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לא;
20 (3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה
21 סבירה להגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15".
- 22 .101. כפי שנקבע בע"א 184/89 **טריגמן נ' טיולי הגליל** (3.5.92):
- 23 "כבר נתבאר בפסיקה, לא פעם, שכדי לבסס לכאורה הגנת תום לב,
24 מפני תובענה בשל פירסום לשון הרע, די לו, לנתבע, להוכיח שתיים
25 אלו: כי הפירסום נעשה על-ידיו באחת הנסיבות המנויות בסעיף
26 15 לחוק, וכי הפירסום לא חרג מן הסביר באותן נסיבות, כאמור
27 בסעיף 16(א) לחוק. אך אם הוכיח התובע אחת משלוש חלופותיו של
28 סעיף 16(ב) לחוק, כי אז מתהפכת הקערה על-פיה וקמה חזקה

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15-04-49303 ויינברג נ' הורוביץ

- 1 הפוכה, שהפירסום נעשה שלא בתום לב, ואם הנתבע איננו סותר את
2 העובדות עליהן נסמכת חזקה זו, כי אז יימצא חייב בדין".
- 3 102. בכל הקשור לפרסום הראשון, או ליתר דיוק חלקו השני של הפרסום הראשון, עניננו כאמור,
4 בהבעת דעה. לשאלה אם זו פורסמה בתום לב, ניתן כאמור למצוא אינדיקציה בחזקה לפיה
5 הפרסום נעשה בתום לב אם הוא לא חרג מתחום הסביר באותן הנסיבות.
- 6 103. התובע טען בסיכומיו (סעי' 8-10) כי השוואתו לטרוריסט מסוכן כמו המחבלים ששבועות
7 ספורים קודם לכן קטלו מספר תושבים בבית הכנסת, מתייחס לפצע טרי ומדמם עליו חל
8 "דין רודף".
- 9 104. אין חולק כי אמירתו של הנתבע לפיה יש להתייחס לתובע כטרוריסט עם מצ'טה, היא
10 התבטאות חריפה ובוטה (ר' והשוו רע"א 10520/03 **איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר**
11 12.11.2006). אלא שפרסום שניסוחו חריף ומכאיב אינו בהכרח פרסום החורג מן הסביר (ר'
12 ע"א 809/89 **משעור נ' חביבי**, פ"ד מז(1)1). "ההגנה על הבעת הדעה אינה נשללת בגלל אפיה
13 הביקורתית והחריף או נעדר האובייקטיביות והפרסום אינו מאבד בשל כך מסבירותו. נוסח
14 דברים שאינו לטעמו של איש מתון ושקול, אינו הופך את הפרסום בשל כך לבלתי סביר"
15 (ע"א 723/74 **הוצאת עיתון הארץ נ' חברת החשמל**, פ"ד לא(2)281).
- 16 105. יש לזכור בהקשר זה כי הנתבע הבהיר באמירתו זו שלדעתו יש להתייחס אל התובע
17 כטרוריסט מסוכן ולא כי התובע הוא טרוריסט, על כל הנובע ומשתמע מכך.
- 18 106. זאת ועוד, כפי שנקבע: "כאשר האמרה מסווגת כעובדה, תהא מידת ההוכחה זו המקובלת
19 במשפט האזרחי, ואילו כאשר האמרה מסווגת כדעה, יש מקום להרחיב את גבולותיו של
20 "תחום הסביר" שעליו מדבר סעיף 16(א) לחוק" (ע"א 3199/93 **קראוס נ' ידיעות אחרונות**,
21 פ"ד מ"ט(2)843).
- 22 107. יש לתת בענייננו משקל גם למניעיו של הנתבע (המפרסם) בפרסומו זה. כוונת המפרסם
23 בפרסומו את הבעת הדעה מלמדת על תום לבו. כוונת זדון מתוך מטרה לפגוע בנפגע תלמד על
24 העדרו של זה (ר' **שנהר**, בעמ' 262 ו-321 וכן ע"א 4/85 **צור נ' הוכברג**, פ"ד מב(3)251).
- 25 108. הן בתצהירו, הן בעדותו, שהיתה אמינה עלי, עמד הנתבע על המניע שעמד מאחורי הפרסומים
26 שעשה בענייניו של התובע. לא היו אלה מניעים אישיים של הנתבע, במובנם הפשוט. הנתבע
27 חש כחדור שליחות ציבורית בענין. הנתבע, שנחשף למקרים רבים של פגיעה מינית בקטינים,
28 שלטענתו אף שלחו יד בנפשם, אכן ראה במי שביצע פגיעות שכאלה, כמי שרצח את נפשם של
29 הקטינים ועל כן עליו לזכות ליחס לו זוכים רוצחים. כדבריו, "**באופן רגיל אני כותב וטוען**

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 49303-04-15 ויינברג נ' הורוביץ

- 1 **שעברייני מין צריכים לזכות ליחס שלו זוכים הרוצחים** "שכן הם **"מהווים סכנת חיים**
2 **לילדים ואני עומד מאחורי אמירה זו"** (עמ' 23, ש' 7-8).
- 3 109. הנתבע הוטרד באמת ובתמים מן העובדה שמי שהורשע בעבירות מין ואף נקבעה לו דרגת
4 מסוכנות גבוהה בארה"ב, אינו זוכה לפיקוח או מגבלה כלשהי עם עלייתו ארצה ולמעשה
5 איש לא אמור לדעת אודות הרשעתו כאמור. לפיכך, ביקש הנתבע להתריע בענין זה ולהזהיר
6 את חברי הקהילה בה מתגורר אותו אדם ולהביא לידיעתם את מעשיו, מתוך אמונה כי הוא
7 מוסיף להוות סכנה.
- 8 110. יותר מכך, הנתבע הבין כי אזהרותיו אינן נופלות על אוזניים קשובות מספיק ועל כן הוא חש
9 שעליו להזהיר את הציבור במילים חריפות מעבר לתיאור עובדתי של המיוחס לתובע.
10 במילים אחרות, הנתבע חש שעליו לנקוט בביטוי שיהיה בו כדי למשוך את תשומת ליבם של
11 הקוראים למסוכנות של התובע. כך, בעדותו הבהיר הנתבע, כי **"הרבה אנשים אמרו לי שיש**
12 **אנשים שמתעלמים מהאזהרה שלנו מזה שהוא עברין מין בדרגה שלוש"** (עמ' 20, ש' 8-9).
- 13 111. התובע טוען כי לא עלה בידי הנתבע "להוכיח" טענתו זו. בהקשר זה יאמר, ראשית, כי עדותו
14 של הנתבע היתה מהימנה עלי, לרבות בכל הקשור למניעה. הנתבע הבהיר כי כך שמע וכך
15 הבין ודי בכך על מנת להבהיר את מניעיו של הנתבע בהתבטאותו. יפים לענין זה הדברים
16 שנקבעו בע"א צור (לעיל): "התנהגותו של הנתבע לא הייתה זדונית... לא הוכח שהייתה
17 לנתבע כוונה כלשהי לפגוע בתובעים בתור שכאלה ונחה דעתי שפעילותו של הנתבע בנושא
18 הנידון נבעה מרצונו לגרום לתיקון מצב עניינים שהיה נראה פגום בעיניו...".
- 19 112. ענינו כאמור בהבעת דעה הנוגעת לאופי היחס שיש להעניק לתובע לדעתו של הנתבע,
20 כמסקנה מהעובדות שאין חולק על אמיתותן (היותו עברין מין מורשע). דעה או מסקנה זו
21 פורסמה מתוך מניעים שאין בהם זדון, גם לא כלפי התובע. ההשוואה בין הסכנה שיש ליחס
22 לעברין מין (בקטינים) מורשע ומסוכן לסכנה שיש ליחס לטרוריסט, היא דעה או מסקנה
23 שאפשר להסיק מעצם המיוחס לתובע ואינה בבחינת פרסום החורג מתחום הסביר בנסיבות
24 הענין. לפיכך קמה לנתבע חזקת תום הלב.
- 25 113. בנסיבות הענין, לא מצאתי כי מתקיימת חזקה השוללת את תום הלב. החלופה הרלבנטית
26 בענינו היא החלופה השלישית של סעיף 16(ב), שענינו כוונתו של המפרסם לגרום על ידי
27 הפרסום לפגיעה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על ידי סעיף 15.
28
29

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 49303-04-15 ויינברג נ' הורוביץ

- 1 הפרסום הראשון - סיכום
- 2 114. כפי שפורט לעיל, חציו הראשון של הפרסום הראשון (המשפט הראשון) חוסה תחת הגנת
3 אמת הפרסום ועל כך לא היתה למעשה מחלוקת.
- 4 115. חציו השני של הפרסום הראשון (המשפט השני), הוא בבחינת הבעת דעה החוסה תחת הגנת
5 סעיף 15(6) וחלה לגביה חזקת פרסום בתום לב, שלא נסתרה.
- 6 116. לפיכך, דין התביעה ביחס לפרסום הראשון – להידחות.
- 7 הפרסום השני
- 8 117. כמצוטט לעיל, באנגלית, בפרסום השני נכתב (בתרגום חופשי): ראו העמוד למטה והזהירו
9 את תושבי הר נוף שיונה מחלק סוכריות ללא הכשר.
- 10 118. בצמוד לפרסום מופיע קישור למאמר של הנתבע שפורסם על ידו בעיתון ובבלוג שלו, בו מפרט
11 הנתבע את משנתו לפיה בעוד הקהילה החרדית נוקטת יחס בלתי מתפשר בכל הקשור
12 לחשודים בהונאה בכשרות, הרי שיחסה כלפי עברייני מין בקטינים הוא סלחני. מכאן, כותב
13 הנתבע במאמר, שיכול להיות שמדובר ברעיון טוב להפיץ שמועות שפדופילים מחלקים
14 סוכריות ללא הכשר לילדיהם בעודם מבצעים בהם עבירות מין. *Maybe that might get*
15 *"people to take notice"* כותב הנתבע שם.
- 16 האם מהווה הפרסום לשון הרע
- 17 119. בדומה למפורט לעיל ביחס לפרסום הראשון דומה שלא יכולה להיות מחלוקת כי גם הפרסום
18 השני עונה על הגדרת "לשון הרע" כפי שנקבעה בס' 1 לחוק. לא יכולה להיות מחלוקת כי
19 האמירה לפיה התובע מחלק סוכריות ללא הכשר, במיוחד בקרב הקהילה החרדית אליה הוא
20 משתייך יש בה כדי להשפיע, לבזות או לפגוע בתובע.
- 21 120. לטענת הנתבע, אין מדובר באמירה עובדתית אלא אמירה סרקסטית מטפורית, וזאת יסיק
22 הקורא הסביר. קורא זה לא יסיק מאמירה זו את העובדה הפשוטה העולה ממנה לפיה התובע
23 אכן מחלק סוכריות ללא הכשר. על כן, אין לראות באמירה פרסום לשון הרע.
- 24 121. אלא שאף אם עניינו באמירה סרקסטית ומטפורית כגרסת הנתבע, הרי שאין בכך כדי
25 להעלות או להוריד ביחס לשאלה האם עונה הפרסום על הגדרת לשון הרע. לרוב ההיפך הוא

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 49303-04-15 ויינברג נ' הורוביץ

- 1 הנכון. דווקא אמירות סרקסטיות נושאות בחובן פוטנציאל גבוה להוות לשון הרע (ר' ע"א
2 4354/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ', פ"ד נח(3)558).
- 3 122. שאלה נפרדת היא כמובן האם קיימת בענייננו תחולה לאחת מההגנות הקבועות בחוק.
- 4 123. בענייננו, אין הנתבע טוען להגנת "אמת הפרסום", שכן, כאמור, מדובר באמירה סרקסטית
5 שאף היא אינו טוען שיש בה, כשלעצמה, אמת עובדתית כלשהי. ביחס לפרסום השני הנתבע
6 טוען להגנת סעיף 15(2) לחוק, ובמקום אחר טוען להגנה כללית של סעיף 15 לחוק.
- 7 קיומן של נסיבות המנויות בסעיף 15 לחוק ופרסום בתום לב (ס' 16) – טענות הנתבע
- 8 124. בעדותו הסביר הנתבע, כי הדרך שסבר שיהיה בה כדי לשכנע את הקהילה להטות אוזנה
9 לאזהרותיו היא נושא הכשרות. לדבריו "סוכריות לא כשרות אולי יותר יפחיד אנשים מאשר
10 עבריין מין. ולכן הפניתי למאמר" (עמ' 20, ש' 35).
- 11 125. לטענת הנתבע, הוא מפנה בציוצו במפורש למאמר ומצרף אותו באמצעות קישור נפתח
12 ולפיכך המאמר הוא חלק אינטגרלי מן ההקשר של האמירה וכדי להבינה יש לעיין בו.
13 לטענתו, במאמר הוא "מציע" לתושבי הר נוף שהתובע מחלק סוכריות ללא הכשר והוא
14 בבחינת "הצעת הגשה" של אזהרה המופנית אל תושבי הר נוף מפני התובע. הנתבע טוען כי
15 הציוץ בא על רקע ובהקשר הביקורת של הנתבע כלפי הקהילה החרדית שאינה מקיאה
16 מקרבה פדופילים אך מוקיעה ומקיאה מקרבה את מי שמפיץ מזון ללא הכשר, כאשר הנתבע
17 אומר ספק בסרקזם ספק בייאוש "הזהירו את תושבי הר נוף כי יונה מחלק סוכריות בלי
18 הכשר", שמא כך ישמרו ממנו.
- 19 126. לטענת הנתבע, הקורא הסביר בודק את ההקשר של האמירה, במיוחד כאשר הוא מופנה אל
20 המאמר שהקישור שלו מופיע בציוץ עצמו. מההקשר ברור כי לא מדובר באמירה עובדתית,
21 אלא מדובר בדרך אפשרית להזהיר את תושבי הר נוף מפני התובע, על רקע הביקורת שלו
22 כלפי ההתייחסות הסובלנית של החברה החרדית לפדופילים לעומת הוקעתם והקאתם של
23 מפיצי מזון לא כשר. עוד טוען הנתבע כי גם אם קיימות אפשרויות פרשניות נוספות לאמירתו
24 יש לפרש את האמירה לטובתו.
- 25 127. לחלופין טוען הנתבע להגנת סעיף 15(2), אמירה שנאמרה מתוך חובה שלו כרב ופעיל ציבור
26 להזהיר את תושבי הר נוף מפני הסכנה הגלומה בתובע והוא בא לקדם ענין בעל חשיבות
27 חברתית וציבורית גדולה. הנתבע מוסיף וטוען, כי בהקשר זה, כי הפרסום לא חרג מהסביר
28 מכיוון שכלל אמירה סרקסטית שלא התיימרה להציג אמת עובדתית אלא באה על רקע
29 ביקורתו של הנתבע על הקפדת הקהילה החרדית על הכשרות לעומת יחסה המקל לעבירות

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15-04-49303 ויינברג נ' הורוביץ

- 1 מין בקטינים. מכאן שהאמירה שקולה ל"רמיזה צינית" לפיה "אם לא אכפת לכם מזה שהוא
2 עברייך מין שפגע בילדים, אולי מזה יהיה לכם אכפת".
- 3 128. עוד טוען הנתבע כי התובע אף לא ניסה להראות כי באמירה זו התכוון הנתבע לפגוע בתובע
4 יותר מכפי הדרוש להגנה על הערכים המוגנים שבסעיף 15 לחוק. חיצו הביקורת באמירה
5 פונים דווקא כלפי הקהילה בהר נוף שלדעת הנתבע יש בה אנשים הפועלים לסכל את מאמצי
6 האזהרה שלו.
- 7 קיומן של נסיבות המנויות בסעיף 15 לחוק ופרסום בתום לב (ס' 16) – טענות התובע
- 8 129. התובע מדגיש כי הנתבע עצמו אינו טוען לאמיתות הפרסום, "אלא שהוא החליט באופן
9 'סרקסטי' להשוות את הנתבע למי שמחלק סוכריות בלי הכשר שכן הציבור החרדי מתייחס
10 בחומרה יתרה לתופעה כזו".
- 11 130. עוד טוען התובע, כי גם בפרסום זה חרג הנתבע מכל אלמנט סביר בפרסום, וממילא הוא אינו
12 יכול לטעון להתקיימותה של הגנת תום הלב. לטענתו, כבר נקבע, כי אין בטענה שעניינו
13 בסאטירה, פרודיה או סרקזם כדי להקים את הגנת תום הלב.
- 14 131. בהקשר אי תחולת הגנת תום הלב, מדגיש התובע, כי הוא אינו איש ציבור, כי הוא לא הכיר
15 את הנתבע, שהחל לרדוף אחריו ללא קינטור או פניה מוקדמת ולנהל נגדו "ציד" חסר תוחלת.
- 16 132. עוד טוען התובע, כי הקורא הסביר של הפרסום ברשתות החברתיות אינו עורך מחקר ביחס
17 לפרסומים קודמים של הנתבע, בהם הסביר באריכות את הסרקזם שלו. אין הקורא הסביר
18 יכול לצאת מנקודת הנחה שאין בפרסום אמת. הפרסום מבחינת הקורא הסביר אומר אמת
19 עובדתית ברורה והיא שהתובע מחלק לילדים סוכריות ללא הכשר. הא ותו לא. די בכך, טוען
20 התובע, כדי לדחות את הגנת תום הלב.
- 21 קיומן של נסיבות המנויות בסעיף 15 לחוק ופרסום בתום לב (ס' 16) – דיון והכרעה
- 22 133. לטענת הנתבע, כאמור, ענינו באמירה סרקסטית שהיא בבחינת הבעת דעה. הנתבע מודה כי
23 אין שמץ של אמת בטענה, אולם לגרסתו היא חוסה תחת הגנת סעיף 15(2) או הגנה אחרת
24 המנויה בסעיף 15.
- 25 134. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים הגעתי למסקנה כי הפרסום השני אינו חוסה בצל אלו
26 מההגנות המנויות בסעיף 15 לחוק.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15-04-49303 ויינברג נ' הורוביץ

135. ראשית, הפרסום אינו חוסה תחת ההגנה שבסעיף 15(2) לחוק ולו מן הטעם בגינו לא חוסה גם הפרסום הראשון בצילה של הגנה זו, כפי שפורט לעיל, ודי בכך כדי לדחות את טענת הנתבע בענין זה.
136. נותרה השאלה האם ענייננו בהבעת דעה (סרקסטית) החוסה תחת ההגנה שבסעיף 15(6) לחוק.
137. כפי שנקבע, על מנת להגדיר פרסום כהבעת דעה, על האדם הסביר להבין את האמור בו כדעתו של הכותב ולא כהצגת עובדות מצידו (ר' ע"א 698/77 ועדת עדת הספרים נ' ארנון, פ"ד לב(2)183).
138. מההלכה הפסוקה עולה כי בסיווג האמור יש מקום מרכזי לשיקולי שכל ישר והגיון. בנוסף הבהירה ההלכה הפסוקה, כי בסיווג האמירה יש מקום לשאלה כיצד זו נתפסת בעיני הקורא הסביר. כפי שנקבע ברע"א 751/10 (לעיל):
- "פרסום ייחשב כהבעת דעה אם האדם הסביר יבין את האמור בו כהבעת דעתו של המפרסם... סיווגו של עניין כהבעת דעה ייעשה על פי מבחני השכל הישר ועל פי כללי ההגיון...".
139. בע"א 259/89 הוצאת מודיעין נ' ספירו, פ"ד מ"ו (3)55 נקבע:
- "בסיווג האמירה יש לתת משקל לאופן שבו היא נתפסת בעיניו של הקורא הסביר. רוצה לומר, האם סובר הוא כי הוא מוזמן לשפוט את האמירה, או שמא מתבקש הוא לאמצה כעובדה וללא ביקורת עצמית? הרושם הכללי שיוצר מירקם הכתבה בעיני הקורא הסביר הוא שחולש על סיווגה של האמירה, ואין הוא מנתח ניתוח מדוקדק כל אמרה ואמרה. רושם זה מושפע מניסוחה של האמרה, ממקומה בכתבה ומהמבנה הכולל שלה".
140. עוד נקבע, כי "דרישה בסיסית על מנת שהגנת סעיף 15(4) לחוק תעמוד למפרסם, הינה כי יובן שהפרסום אינו אלא הבעת דעה" (רע"א 10520/03, בן גביר, לעיל). לפיכך, "על הטוען להבעת עמדה להבחין בין היסוד העובדתי בדבריו לבין היסוד של הבעת דעה" (שם). גם ברע"א 751/10 (לעיל) נקבע:
- "הלכה פסוקה היא כי על הטוען להבעת דעה להראות כי התקיימה בדבריו הבחנה בין היסוד העובדתי לבין היסוד של הבעת הדעה. ההבחנה בין עובדות לבין הבעת הדעה צריכה להיות ברורה (ד"נ חב' החשמל בעמ' 350)."

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15-04-49303 ויינברג נ' הורוביץ

- 1 141. ניסוח טענה באופן קטיגורי ילמד כי עניינו בעובדה ולא בדעה או מסקנה (ד"נ 9/77 **חברת**
2 **החשמל נ' הוצאת עיתון הארץ**, פ"ד לב(3)337). "ניסוח טענה באופן קטיגורי, יעיד שזו מהווה
3 עובדה, ולא הבעת דעה" (ע"א 3199/93 **קראוס נ' ידיעות אחרונות**, פ"ד מ"ט(2)843).
- 4 142. בעניינו, הפרסום כולל אמירה קטגורית בדבר חלוקת סוכריות ללא הכשר על ידי התובע,
5 אמירה הנחזית להיות עובדתית גרידא ללא כל רמז לכך כי היא למעשה אינה כזו,
6 אלא אמירה סרקסטית שיש בה רק כדי להביע את דעתו של המפרסם.
- 7 143. אכן, הפרסום מפנה גם למאמר פרי עטו של הנתבע ואף מצרף אליו קישור, מאמר ממנו ניתן
8 ללמוד (אולי) על כוונתו הסרקסטית של הנתבע ועל כך כי עניינו בהבעת דעה ולא בעובדה,
9 אולם הקורא הסביר, גם אם יפנה לקרוא את הכתוב בקישור, יוותר תחת הרושם של
10 האמירה העובדתית הקטגורית המופיעה בפרסום.
- 11 144. כפי שנקבע בד"נ 9/77 (לעיל), גם לסדר הדברים שבפרסום יש חשיבות ואם נוצר רושם מסוים
12 בתחילת הפרסום, הוא לא ימחק על נקלה על ידי דברים אחרים המופיעים בהמשכו:
- 13 "הרושם הכללי הוא הקובע, ורושם זה מושפע מאוד מסדר הדברים:
14 אם נוצר רושם מסוים מתחילתה של כתבה, הוא לא יימחק על נקלה
15 על-ידי דברים אחרים המופיעים בהמשכה. לפחות יש לומר שבכתבה
16 זו עורבבו קביעה עובדתית והבעת דעה באופן שהקורא אינו יכול
17 להפריד ביניהם - ודי גם בכך כדי לחייב את המשיבים"
- 18 145. אם כך נקבע ביחס לסדר הופעת דברים בפרסום עצמו, על אחת כמה וכמה אם מדובר
19 בדברים הרשומים בקישור בלבד.
- 20 146. זאת ועוד, נקבע גם כי "יש לפרש את המילים בהקשר שבו פורסמו, ללא הזדקקות לנתונים
21 חיצוניים, אלא אם אלה היו בידיעתם הרגילה של מי שקרא אותן" (ע"א 723/74 **הוצאת עיתון**
22 **הארץ**, לעיל).
- 23 הפרסום השני – סיכום
- 24 147. הפרסום השני מהווה לשון הרע. הוא אינו מנוסח כדעה אלא כאמירה עובדתית ברורה, שאין
25 מחלוקת שהיא אינה אמת. מכאן, שהפרסום אינו מוגן גם לא באחת מההגנות הקבועות
26 בסעיף 15 לחוק. די בכך על מנת לקבל את התביעה בענין זה.
- 27 148. לפיכך דין התביעה ביחס לפרסום השני להתקבל.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15-04-49303 ויינברג נ' הורוביץ

- 1 **הפרסום השלישי**
- 2 149. כפי שפורט לעיל ביחס לפרסום השלישי, קיים קושי ביחס לתביעה בגינו, משלא הובאו בכתב
3 התביעה הציטוטים המדויקים בגינם היא הוגשה בהקשר לפרסום זה. דומה שעובדה זו,
4 שגרמה לכך שהתביעה בענין זה לא היתה ממוקדת, גם גרמה לכך שהצדדים יעתרו להגיש
5 ראיות נוספות כאלה ואחרות מטעמם, לאחר שהוגשו על ידם תצהירי העדות הראשית.
- 6 150. מכל מקום, כפי שנאמר עוד בפתח הדברים, קיימת הסכמה בין הצדדים ביחס לתוכן הפרסום
7 (או הפרסומים) בגינו הוגשה התביעה, ולכך יש להתייחס. כאמור, שני הצדדים מסכימים כי
8 עניינו בטענה כי התובע הוא בבחינת "עבריין נמלט", שברח מניו יורק מחשש שיעצר לאחר
9 שהוגשה שם נגדו תלונה נוספת בגין פגיעה מינית בקטיין.
- 10 151. במילים אחרות, בהתאם לפרסום העומד לדיון, הוגשה תלונה נוספת נגד התובע, בגין פגיעה
11 מינית בקטיין ולאחר מכן עזב (או ברח) התובע מניו יורק לישראל, מחשש שיעצר שם. כלומר,
12 התובע הוא בבחינת עבריין נמלט. ודוק, הפרסום עוסק בקשר הישיר שבין הגשת התלונה
13 כנ"ל לעזיבתו של התובע לישראל, מחשש שיעצר בגינה.
- 14 152. הנתבע אינו חולק על כך כי עניינו בפרסום העונה על הגדרת "לשון הרע".
- 15 153. לטענתו, עומדת לו הגנת אמת הפרסום וכן הגנת פרסום בתום לב תוך מילוי חובה מוסרית
16 וחברתית (סעיף 15(2) לחוק).
- 17 **הגנת אמת הפרסום – טענות הנתבע**
- 18 154. הנתבע טוען שתוכן הפרסומים נגדם מלין התובע הוא אמת. התובע אכן נחשד בביצוע עבירות
19 נגד קטינים בסמוך לפני עזיבתו את ארה"ב, הוא מבוקש בארה"ב, ייעצר שם אם ישוב
20 ועזיבתו את ארה"ב קרוב לודאי קשורה לחשדות החדשים נגדו.
- 21 155. להוכחת טענותיו, כי התובע נחשד בעבירות נגד קטינים ערב עזיבתו, הגיש הנתבע שני
22 דיווחים וכרטיס (נספחים 9 ו-10 לתצהיר העדות הראשית שלו וכן ת/1 (נספח 3 לכתב ההגנה
23 המתקן מטעמו) – הצהרה של הבלש פרנבך ממשטרת ניו יורק שהיה אחראי על אחד
24 התיקים, לפיו התובע חשוד בתקיפת קטיין ומבוקש בניו יורק בגין עבירה זו.
- 25 156. לטענת הנתבע התובע העיד את עורך דינו סם קרלינר שטען כי מבירורים שערך עם קציני
26 פיקוח על עברייני מין, התובע היה רשאי לעזוב את ארה"ב, אולם הוא הוסיף כי "כרגע המצב
27 שיש תלונה על דחיפת ילד שזה עבירת עוון" והתובע עלול להיעצר ולהיחקר אם הוא שב
28 לארה"ב. תלונה זו הוגשה רק לאחר שהתובע טס לישראל. הנתבע טוען כי מה שמע עורך

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15-04-49303 ויינברג נ' הורוביץ

- 1 הדין מאחרים מהווה עדות שמועה וכי הדבר היחיד הקביל מעדותו היתה הודאתו כי התובע
2 מבוקש על עבירת עוון של תקיפה נגד קטין והוא עלול להיעצר ולהיחקר אם ישוב. לגרסת
3 הנתבע אמירה זו מהווה הודאה שילוחית המחייבת את הנתבע. בהקשר זה מתנגד הנתבע
4 לתיקון הפרוטוקול, בהיעדר בסיס עובדתי.
- 5 157. לעומת עדות עורך הדין, טוען הנתבע כי הגיש שני מסמכים אותם קיבל על פי חוק חופש
6 המידע בניו יורק ואת עדותו של הבלש פרנבך כאמור, שהעיד כי נגד הנתבע נפתח תיק בגין
7 תקיפת קטין, כי הוא עצמו גבה הודעה מן המתלונן ומעד ראייה נוסף וכי התובע יעצר אם
8 ישוב לניו יורק. הבלש פרנבך, שנחקר ארוכות, לא היה מודע לקיומה של תלונה נוספת מיום
9 18.6.14 (ת/1), אך עמד על כך שהתובע יעצר בחשד לתקיפת קטין אם יגיע לניו יורק. עוד טוען
10 הנתבע כי אף שהתובע טען כי המסמך ת/1 הוא מזויף, הוא לא חזר על טענתו זו בסיכומיו
11 ועל כן ויתר על טענתו זו.
- 12 158. בהסתמך על ראיות אלה שהביא מבקש הנתבע, כי יקבע שנגד התובע נפתחו בניו יורק שני
13 תיקים, אחד בגין ארוע מיום 18.6.14 בגין מעשה מגונה בקטין (ת/1) ואחר בגין ארוע מיום
14 15.8.14 בגין תקיפת קטין, כאשר התובע, עברייני מין מורשע שיש לו ענין מיוחד בקטינים,
15 לפי האמור במסמך, דחף ילד. לנוכח עברו של התובע, מסקנה סבירה ומתבקשת הנובעת
16 מעובדה שהוכחה היא כי "לא היה מדובר בריב על רקע משחקי גולות".
- 17 159. הנתבע מדגיש כי התובע עזב את ארה"ב, לאחר הארועים מושא החשדות ובסמוך לפני הגשת
18 התלונה השניה ולא שב עוד לארה"ב והדבר מהווה ראייה נסיבתית משמעותית למודעותו של
19 התובע כי הוא מבוקש ועלול להיעצר שם. בנסיבות אלה, התיאור לפיו התובע "נמלט"
20 מארה"ב הוא תיאור אמיתי ותואם את העובדות, גם אם התלונה הפורמלית הוגשה זמן קצר
21 לאחר יציאתו.
- 22 160. לפיכך טוען הנתבע, הפרסומים לפיהם התובע ברח מארה"ב וכי הוגשו נגדו תלונות חדשות
23 בגין מעשה מגונה ותקיפה הם אמת.
- 24 161. לחלופין טוען הנתבע, כי מדובר בפרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש, כאשר הפרט העיקרי
25 בפרסום הוא קיום החשדות החדשים נגד התובע. לטענת הנתבע, הפרסום הוא "בעיקרו"
26 נכון והשאלה אם התובע "נמלט" הנה בבחינת פרט לוואי אשר משקלו נוכח עצם קיומו של
27 החשדות החדשים זניח ועל כן אין לשלול מהפרסום את הגנת האמת.
- 28
- 29

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 49303-04-15 ויינברג נ' הורוביץ

- 1 הגנת אמת הפרסום – טענות התובע
- 2 162. לטענת התובע, מבחינה ראייתית ניצבים עדות הבלש פרנבך מטעם הנתבע ועדות הזמה של
3 בא כוחו של התובע בניו יורק, עו"ד סם קרלינר.
- 4 163. בהקשר זה מפנה התובע למחלוקת הקיימת בין הצדדים בדבר עדותו המדויקת של קרלינר.
5 לטענת התובע על פי העד בזמן שטס התובע לישראל לא היתה כל תלונה ובוודאי לא צו מעצר
6 נגדו (והדבר נתמך גם בהודעת מייל ששלח העד לאחר עדותו). לטענת התובע גם על פי
7 הפרוטוקול כפי שהוא, העד ציין כי "כרגע" יש תלונה עומדת על דחיפת ילד, שזה עבירת עוון.
8 התלונה הוגשה לאחר שהתובע טס לישראל. לטענת התובע גם העד מטעם הנתבע, הבלש
9 פרנבך הודה בחקירתו הנגדית שהתלונה הוגשה אליו רק ביום 11.9.14, היינו כשהתובע היה
10 כבר בישראל, כאשר למשטרת ניו יורק היה ידוע גם על טיסותיו הקודמות של התובע לישראל
11 בבירוריו לקראת הגירת משפחתו.
- 12 164. עוד טוען התובע כי על פי עדותו של הבלש פרנבך, לא היתה כל תלונה קודמת ואילו היתה כזו
13 היא היתה מטופלת טרם טיסתו של התובע, שהתייצב לא פעם במשטרת ניו יורק. עוד העיד
14 כי לא קיים צו מעצר גם כיום נגד התובע והתלונה היחידה הקיימת היא על תקיפה סתם
15 ("דחיפה") ללא כל התייחסות לאלמנט מיני או עבירת מין. מכאן, שגם על פי העד מטעם
16 הנתבע, אין אמת בפרסומו. התובע לא ברח, לא הוגשה נגדו תלונה עובר לנסיעתו, לא תלוי
17 נגדו צו מעצר וגם התלונה החדשה אינה קשורה בשום אופן לעבירת מין.
- 18 הגנת אמת הפרסום – דיון והכרעה
- 19 165. הלכה היא כי נטל הוכחת ההגנה של "אמת הפרסום" מוטל על המפרסם, ועליו לעמוד בנטל
20 זה ולהוכיח את אמיתות הפרסום, בדרכי ההוכחה המקובלות בתיקים אזרחיים. המבחן
21 לקביעת אמיתות הפרסום הוא אובייקטיבי. העובדה כי המפרסם היה משוכנע באמיתות
22 הפרסום אינה רלבנטית לתחולת ההגנה, אלא לכל היותר יכולה לשמש "הקלה" בפסיקת
23 הפיצוי (סעיף 19(2) לחוק).
- 24 166. כמפורט לעיל, בענינו הסתמכו שני צדדים, בין השאר, על ראיות שאינן קבילות על פי המשפט
25 הישראלי. למעשה, הראיות הקבילות לכאורה, היחידות, שהוצגו היו עדותם של הבלש פרנבך
26 מחד ועורך הדין קרלינר מאידך. שני אלה נחקרו בהיוועדות חזותית ממקום מושבם בארצות
27 הברית. קבילות לכאורה נאמר, שכן לא ניתן ליחס משמעות ראייתית לאזהרתם להעיד אמת.
28 מכל מקום, שני הצדדים הסכימו לחקור את שני העדים בהיוועדות חזותית מחו"ל כאמור
29 ולהתייחס לעדותם כקבילה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15-04-49303 ויינברג נ' הורוביץ

167. בין הצדדים נתגלעה מחלוקת באשר לעדותו המדויקת של עו"ד קרלינר. יצוין בהקשר זה כי עקב קשיים טכניים, שנבעו דווקא מלוח הזמנים של העד, לא נרשם פרוטוקול מיד עם הישמע הדברים אלא רק לאחר מספר דקות ולאחר שאלה תורגמו לעברית. יחד עם זאת, מצאתי שאין משמעות של ממש למחלוקת זו, שכן אף לגרסת התובע, שוללת עדותו של קרלינר, גם בנוסח שנרשמה, את הגנת אמת הפרסום שבפי הנתבע.
168. מחקירות העדים עולה כי אכן הוגשה תלונה נוספת נגד התובע. התלונה היא על דחיפת (או תקיפת) ילד והיא עבירה מסוג עוון. התלונה הוגשה לאחר שהתובע עלה ארצה. כפי שהעיד התובע הוא יצא את ארה"ב ביום 9.9.14 ונחת בה יום למחרת (עמ' 14, ש' 11). בהתאם לדברי עו"ד קרלינר התובע עלול להיעצר ולהיחקר עם שובו לארה"ב (עמ' 25, ש' 31-33).
169. הבלש פרנבך לא ידע אודות קיומה של תלונה קודמת שהוגשה נגד התובע בחודש יוני 2014 (עמ' 28, ש' 2-3). ביחס לתלונה מספטמבר, טען הבלש כי אם יחזור התובע לניו יורק הוא יעצר בגינה (עמ' 28, ש' 15), אולם "למיטב ידיעתי אין צו מעצר" (שם, ש' 28). יחד עם זאת הבהיר כי הפסיק לעבוד על התיק. והוא אינו יודע אם מאז 2014 סטטוס התיק השתנה (עמ' 29, ש' 10). עוד הבהיר הבלש, כי "התלונה היתה על תקיפה פיזית ללא התייחסות עבירות מין... התלונה היתה על פגיעה גופנית או כאב משמעותי" (עמ' 28, ש' 22-24).
170. העולה מן האמור הוא כי גם העד מטעם הנתבע, לא תמך באמיתות הפרסום לפיו התובע נמלט מניו יורק עקב תלונה נוספת שהוגשה נגדו בגין עבירת מין בקטין, ההיפך הוא הנכון.
171. הנתבע לא הוכיח, במידת הוכחה המספקת במשפט אזרחי, קיומה של תלונה נוספת נגד התובע, המתייחסת לארועים שארעו לפני עזיבתו את ניו יורק. בהקשר זה, גם על פי הנטען על ידי הנתבע, הרי שגם תלונה נוספת זו הוגשה לאחר שהתובע עזב את ניו יורק. המסמך שהוגש כת/1 (שהתובע אף טען כי הוא מזויף) לא נתמך בעדות ואינו קביל כלשעצמו להוכחת תוכנו.
172. זאת ועוד, אין כל הוכחה לכך שהתלונה הנוספת קשורה לעבירת מין בקטין. הבלש אף הבהיר כי עניינה בתקיפה פיזית בלבד. בנוסף, לא קיים צו מעצר נגד התובע. מכאן שהתובע לא נמלט מארה"ב ובודאי שלא עשה כן לאחר תלונה נוספת שהוגשה נגדו בגין עבירות מין בקטין.
173. כמצוין לעיל, לחלופין טוען הנתבע, כי הפרסום הוא "בעיקרו" נכון והשאלה אם התובע "נמלט" הנה בבחינת פרט לוואי אשר משקלו נוכח עצם קיומם של החשדות החדשים זניח ועל כן אין לשלול מהפרסום את הגנת האמת.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 49303-04-15 ויינברג נ' הורוביץ

174. אין בידי לקבל טענה זו. עיקר הפרסום אינו נוגע לכך שקיימים חשדות נוספים נגד התובע (שלא הוכח כלל כאמור שהם נוגעים לעבירות מין בקטינים). גולת הכותרת של הפרסום היא העובדה כי התובע נמלט מארה"ב בשל אותם חשדות. הימלטות התובע מרשויות החוק בארה"ב אינה בבחינת "פרט לוואי" בפרסום כי אם לב ליבו של הפרסום, והוא נושא עימו פגיעה של ממש. אין ענייננו בפרסום ש"אינו מדויק" גרידא.
175. מכאן, כי הפרסום לפיו הנתבע נמלט מארה"ב מחשש שיעצר עקב תלונה שהוגשה נגדו בגין עבירת מין בקטין (או אף תקיפה של קטין), אינה חוסה תחת הגנת אמת הפרסום.
- 8 הבעת דעה בתום לב – טענות הנתבע
176. לחלופין, טוען הנתבע, ניתן לראות בתיאור של התובע כמי שנמלט או ברח לנוכח חשדות חדשים כמסקנה לגבי התנהגותו, מסקנה המתבססת על הסמיכות בין היציאה מארה"ב לבין התעוררות החשדות החדשים.
177. עוד לחלופין טוען הנתבע, כי הפרסומים פורסמו בתום לב, עת הנתבע פועל מתוך חובה חברתית ומוסרית להזהיר את הקהילה מפני התובע, לאחר שהתעוררו חשדות כי התובע ביצע עבירות נגד קטינים לאחר שנשא את עונש המאסר, ובסמוך לפני הגעתו ארצה. גם אם כמה מן הפרטים לא הוכחו וגם אם התובע לא ברח מניו יורק, עומדת לנתבע ההגנה האמורה. בהקשר זה טוען הנתבע, כי פרסום דבר החשדות החדשים ביחס לתובע יש בו כדי להוסיף לאזהרה מפניו ולחזקה. מניעיו של הנתבע היו אלטרואיסטים, הפרסום היה בגדר הסביר והתבסס על המידע הקודם בדבר היותו של התובע עבריין מין מורשע ומסוכן, הן על הפרסומים במקורות שהיו מהימנים על הנתבע ביחס לחשדות החדשים ולבריחתו של התובע לארץ.
178. ביחס לטענה כי קמה נגדו חזקת חוסר תום לב, טוען הנתבע כי יש לחלק את הסוגיה לשניים – קיום חשדות חדשים והבריחה לישראל. ביחס לקיום החשדות והתלונות החדשות ובכללם על מעשה מגונה, התובע לא הוכיח כי הדבר אינו אמת, באופן המקים את החזקה האמורה.
179. באשר לבריחה לישראל טוען הנתבע כי גם אם יקבע שהוכח שהתובע לא ברח, לא קמה בענין חזקת חוסר תום לב. לנתבע היתה אמונה בפרסומים שטענו כך, אותם צירף כקישורים לפרסומיו. בכל הקשור לשאלה האם נקט באמצעים סבירים לבדוק את נכונות הפרסום, טוען הנתבע, כי הבדיקה שביצע במרשם עברייני המין של מדינת ניו יורק וחיפוש דיווחים תקשורתיים אודות התובע, הינם נקיטה באמצעים סבירים בהתחשב בכך שהוא אינו עיתונאי אלא פעיל קהילתי חברתי הפועל על מנת להזהיר את קהילתו מפני עברייני מין. בהקשר זה מפנה התובע לפרסומים באמצעי תקשורת גדולים שדיווחו כאמור (נספחים 5 ו-30)

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 49303-04-15 ויינברג נ' הורוביץ

- 1 6 לתצהירו). משכך, התובע לא הרים את הנטל המוטל עליו להוכיח כי הנתבע לא נקט
2 אמצעים סבירים באופן המקים נגדו את החזקה בדבר חוסר תום לב.
- 3 הבעת דעה בתום לב – טענות התובע
- 4 180. התובע טוען כי משלא עומדת לנתבע הגנת אמת הפרסום, לא עומדות לו גם הגנות אחרות.
5 לא קיימת נסיבה מאלה המנויות בסעיף 15 ובכל מקרה האמירה לא נאמרה בתום לב. הנתבע
6 לא הרים את נטל ההוכחה ואף חלות נגדו כל החזקות הקובעות העדר תום לב. במיוחד טוען
7 התובע שהנתבע לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח באמיתותו. בהקשר זה טוען
8 התובע כי היה על הנתבע לפנות אל הנתבע.
- 9 181. עוד טוען התובע, כי די היה בפרסום שמו של התובע ובעובדות שאינן מוכחות בדבר הרשעתו
10 הקודמת והקביעות בערכאות המשפטיות בארה"ב ולא היה צורך בהוספת כזב בדבר בריחתו
11 לכאורה עקב הגשת תלונה, ביצוע עבירת מין נוספת והוצאת צו מעצר. לטענת התובע, הנתבע
12 בחר לפגוע בו בצורה קשה וטען "ללא עוררין" טענות שקריות. די בכך כדי לדחות את הגנת
13 תום הלב ומאותה סיבה לא חלה גם חזקת תום הלב שכן הצורה בה נעשה הפרסום חורג
14 מתחום הסביר.
- 15 הבעת דעה בתום לב – דיון והכרעה
- 16 182. צודק התובע כי לא מתקיימות בענינו אלו מהנסיבות שבסעיף 15 לחוק. נסיבות סעיף 15(2)
17 אינן מתקיימות ולו מהטעם בגינו הן לא מתקיימות ביחס לפרסום הראשון, כפי שפורט
18 בהרחבה לעיל.
- 19 183. גם נסיבות סעיף 15(6) העוסק בהבעת דעה בענין פומבי אינן מתקיימות בענינו, שכן אין
20 מקום לסווג את הפרסום כהבעת דעה או מסקנה (מתבקשת), כטענת הנתבע.
- 21 184. כפי שפורט בהרחבה לעיל ביחס לפרסום השני, על מנת לחסות בצל הגנת הבעת הדעה, על
22 הקורא הסביר להבין ממנו כי מדובר בדעה. בענינו מדובר בפרסום עובדתי, הנחזה על פניו
23 כפרסום קטגורי עובדתי גרידא ואין בו כל רמז לכך שהוא כולל הבעת דעה של המפרסם.
- 24 185. גם אם סבור הנתבע כי הפרסום כולל מסקנות שהן מתבקשות מהעובדות, הרי שעל מנת
25 לזכות בהגנה, היה על עובדה זו, היינו, כי מדובר במסקנה מתבקשת לטעמו של המפרסם,
26 לבוא לידי ביטוי בפרסום ולא כך היה בענינו.
- 27

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15-04-49303 ויינברג נ' הורוביץ

- 1 הפרסום השלישי – סיכום
- 2 186. הפרסום השלישי הוא בבחינת לשון הרע. הוא אינו חוסה תחת הגנת אמת הפרסום וגם לא
3 תחת הגנת הבעת הדעה בתום לב.
- 4 187. מכאן שדין התביעה בגין הפרסום השלישי להתקבל.
- 5 שיעור הפיצוי
- 6 טענות הצדדים
- 7 188. התובע עותר לכפל הפיצוי (כוונה לפגוע), ללא הוכחת נזק בגין כל אחד משלושת הפרסומים,
8 בגבול הסכום שתבע לצרכי אגרה בסך של 200,000 ₪.
- 9 189. התובע טוען נגד התנהלות הנתבע במסגרת ניהול התביעה, ומציין גם כי הנתבע סרב להתנצל
10 על פרסומיו וממשיך להשמיץ את התובע. עוד נטען כי תפוצת הפרסומים שפרסם היא רחבה
11 ולטענתו יש לו עשרות אלפי עוקבים.
- 12 190. התובע עצמו נפגע מאד מהפרסומים ועבר ימים קשים, בנו הוכה, הוא קיבל איומים רבים
13 עליו ועל משפחתו והוא אף נאלץ להעתיק את מקום מגוריו.
- 14 191. לטענת הנתבע גם אם ידחו טענותיו לגופו של ענין, הרי שהתובע אינו זכאי לסעד כספי כלשהו
15 או לכל היותר ל"פיצויים לבוז" בסכום שקל אחד. הנתבע טוען, התובע שהוא עבריין מין
16 מורשע עושה שימוש לרעה בהליכי משפט על מנת להגן על שמו הטוב, בעוד בתקשורת
17 המקומית ובבינלאומית הוכתם שמו עד כדי שלא נותר לו שם טוב כלל. בהקשר זה הפנה
18 הנתבע לפסק דין שפורסם בעניינו של האנס בני סלע בו קבע בית המשפט כי מי שהורשע
19 בעבירות מין חמורות, מעשיו והרשעותיו לא הותירו לו שם טוב שניתן להגן עליו.
- 20 192. מכאן, טוען הנתבע, כי שמו הטוב של התובע נהרס לחלוטין עוד בטרם פורסמו הפרסומים
21 מושא תביעה זו וככל שאלה גרמו לתוספת פגיעה בשמו הטוב, תוספת זו היא שולית וזניחה.
22 בכל הקשור לפרסום בדבר בריחתו של התובע מארה"ב, הרי שדברים אלה פורסמו בתקשורת
23 לפני פרסומו של הנתבע וגם כאן היה הפרסום של הנתבע משום תוספת שולית וזניחה, אם
24 בכלל, ביחס להיקף התפוצה (והנשק) של הפרסומים באתרי החדשות המרכזיים. פרסומים
25 אלה אף מנתקים את הקשר הסיבתי בין הנזק שנגרם לתובע ופרסומי הנתבע.
- 26 193. עוד טוען הנתבע, כי טענות התובע אודות הנזקים שנגרמו למשפחתו נותרו עדויות שמועה
27 בהעדר עדותם של בני המשפחה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 15-04-49303 ויינברג נ' הורוביץ

194. לסיום טוען הנתבע שאין ליצור אפקט מצנן על התבטאויות הבאות להזהיר את הציבור מפני עברייני המין, לגנות עמדות סובלניות כלפיהם ולעורר מודעות לסוגיית הפגיעות המיניות. גם בכך יש כדי לבסס הפחתה של הפיצוי המגיע לתובע ככל שמגיע.
- 4 דיון והכרעה
195. במסגרת השיקולים שיש לשקול לעניין סכום הפיצוי נקבע (בע"א 30/72 שמואל פרידמן נ' שמואל סגל, פ"ד כז (2), 225), כי:
- "הלכה פסוקה היא כי בית המשפט צריך להתחשב בנסיבותיו המיוחדות של המקרה ולקחת בחשבון נוסף לטיב העוולה עצמה גם את התנהגותו של המעוול במידה שהייתה זדונית או משולחת כל רסן, את היקף ההשמצה ופרסומה, וכן את התנהגותו במשך כל זמן ניהול המשפט, ולאמוד בהתאם את סכום הפיצויים.
196. העולה מהאמור הוא כי בהכרעה בשאלת גובה הפיצוי המגיע לנפגע יש לבחון הן את טיב הפרסום כשלעצמו, הן את התנהלות המפרסם והן את הפגיעה בנפגע.
197. לא מצאתי לייחס לנתבע זדון. התרשמתי כי המניע לפעולותיו היה מניע אלטרואיסטי שבבסיסו דאגה כנה לשלום הציבור, בין השאר בהתחשב בכך שבניגוד למקום בו ביצעו את מעשיהם, עברייני מין יהודים העולים ארצה על פי חוק השבות, אינם נתונים לכל מגבלה בישראל.
198. אין מחלוקת שהתובע הורשע בביצוע עבירות מין בקטינים (שני קטינים ו-6 או 7 עבירות, בהתאם לעדותו שלו, עמ' 10, ש' 21, עמ' 16, ש' 6). בנסיבות אלה, לא יכולה להיות מחלוקת כי שמו הטוב של התובע ספג מלכתחילה פגיעה קשה. בהקשר זה יש להדגיש, כי התביעה בגין הפרסום הראשון, שהוא אולי המשמעותי והחמור ביחס לתובע מכולם, נדחתה.
199. בנסיבות אלה, קשה לחלוק על כך שהפרסום הנוסף לפיו התובע גם חילק סוכריות ללא הכשר, לא הוסיפו פגיעה ממשית בשמו, מעבר לפגיעה אותה כבר ספג, אם בכלל. יוזכר בהקשר זה כי גם בפסיקת פיצוי ללא הוכחת נזק, יש להוכיח לפחות את עצם קיומו של נזק.
200. בכל הקשור לפרסום השלישי, שניתן למצוא בו, בשל חומרת הדברים, תוספת פגיעה מסוימת בשמו של התובע, הרי שגם בו יש לטעמי להקל עם הנתבע, בהתאם לסעיף 19 לחוק, שכן, הוכח בעיני שהנתבע היה משוכנע באמיתות לשון הרע (בגינה הסתמך גם על ידיעות עיתונאיות שונות).

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 49303-04-15 ויינברג נ' הורוביץ

1 201. בהתחשב בכל האמור לעיל, מצאתי כי יש מקום לחייב את הנתבע לפצות את התובע בגין
2 פרסום לשון הרע נגדו (שני פרסומים) בסך של 3,000 ₪.

3 **סיכומם של דברים**

4 202. אני מחייבת את הנתבע לשלם לתובע פיצוי בסך של 3,000 ₪.

5 203. כמו כן ישא הנתבע בהוצאות התובע (מחצית מאגרת בית המשפט) וכן בשכ"ט עו"ד בסך של
6 3,000 ₪, בין השאר בהתחשב בכך שהתביעה בגין אחד הפרסומים, שהוא כאמור המשמעותי
7 מכולם, נדחתה.

8

9

10 ניתן היום, ח' תשרי תשפ"ב, 14 ספטמבר 2021, בהעדר הצדדים.

11

מיכל הירשפלד, שופטת

12
13